

דקא סבר רב: אין מבוי [שאסרו חכמים בכל מבוי הפתוח לרשות הרבים לטלטל בו חפץ יותר מארבע אמות, או להוציא אליו, כיון דדמיה לרשות הרבים] **ניתר בלחי וקורה בלבד** [ולא בפסין כחצר הפתוחה לרשות הרבים], **עד שיהו שני בתים בכל חצר, ושתי הצירות פתוחין לתוכו של מבוי.**

א-טו

ומסתמא, התירו מבוי זה כשאר מבוי בלחי וקורה.

ולפיכך: אם היו החצרות פתוחות זו לזו, ועירבו יחד דרך פתחיהם, כחד חצר חשיבי, ואין למבוי זה שתי צירות אלא רק חצר אחת, ואינו ניתר בלחי וקורה, ואי אפשר לטלטל במבוי.

ולהכי לא תני "פתוחות זו לזו".

כי אין מבוי ניתר בלחי וקורה לדעת רב, אלא אם כן היתה לפחות חצר אחת שאינה מעורבת עם חברותיה. או שהיו החצרות משני צדי המבוי, שאין מתערבין יחד אלא על ידי המבוי שביניהם — רש"י.

ושמואל אמר: אפילו היה פתוח לתוכו של המבוי בית אחד בלא חצר, **וחצר אחת, שבת אחד פתוח לתוכה, הרי הוא ניתר בלחי וקורה.** (83)

ורבי יוחנן אמר: אפילו אם היתה חורבה אחת פתוחה למבוי, ועוד חצר עם בית פתוחה למבוי, הרי הוא ניתר בלחי וקורה.

אמר בעי ליה אבוי לרב יוסף: האם אמר רבי יוחנן אפילו בשביל של כרמים שהיה פתוח

למבוי, והיה שם עוד חצר ובית, שהמבוי ניתר בלחי וקורה?

אמר ליה רב יוסף לאביי: לא אמר רבי יוחנן אלא בחורבה, דחזי לדירה.

אבל שביל של כרמים דלא חזי לדירה — לא אמר.

אמר רב הונא חנינא: ואזדא רבי יוחנן, שהתיר לטלטל במבוי שפתוחה אליו חורבה על ידי לחי וקורה, אף על גב שאותה חורבה לא נשתתפה במבוי, שהרי חורבה, שאינה מקום דירה, אינה אוסרת על שאר בני המבוי, ואינה משתתפת במבוי — **לטעמיה:**

דתנן: אף שאסרו חכמים להוציא מבית לחצר ומבית לבית, בכל זאת, **אחד גגות הבתים, ואחד קרפופות** [היקף מחוץ לעיר, להכניס שם עצים לאוצר], **ואחד הצרות של בעלים נפרדים — רשות אחת הן** [כיון שאינם מקום דירה, ומותר לטלטל מגג לגג ומחצר לחצר, או מגג לחצר ומחצר לגג] **לכלים ששבתו בערב שבת לתוכן של הגגות והחצרות.**

ולא לכלים ששבתו בתוך הבית, שאותן כלים אסור להוציאן מהחצר לחצר או לגג וקרפף.

וכל מה דבעינן לערב חצירות זו עם זו, אינו אלא כדי להתיר את הכלים של הבית בהוצאה מחצר לחצר.

ואמר עלה רב: הלכה כרבי שמעון שהחצירות רשות אחת הן, ומותר לטלטל

מזו לזו. והוא, שלא עירבו החצירות בפני עצמן, שאז אין הם יכולים להוציא כלים ששבתו בבית לחצירם.

אבל עירבו החצירות בפני עצמם, שיכולים הם אז להוציא כלים מבית לחצר — גזרינן שלא לטלטל מחצר לחצר דילמא אתי לאפוקי מאני כלים דשבתו בבתים מחצר לחצר.

ושמואל אמר: הלכה כרבי שמעון, בין עירבו ובין לא עירבו.

וכן אמר רבי יוחנן: הלכה כרבי שמעון, בין עירבו ובין לא עירבו.

אלמא, סבירא ליה לרבי יוחנן דלא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר אחרת. משום דהוי גזירה לגזירה [משנה ברורה].

ולטעמיה, סבירא ליה הכא גבי חורבה נמי, דלא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דחצר שבמבוי — דרך מבוי — לחורבה. ואף שאסור להוציא לשם כיון שלא נשתתפה במבוי.

אבל ממבוי לחורבה ליכא איסורא אם שבתו במבוי, דמבוי וחורבה רשות אחת הן. (84)

יתיב רב ברונא, וקאמר להא שמעתא

דשמואל, דאמר לעיל שהמבוי נותר בלחי וקורה אפילו אין בו אלא בית וחצר בלבד.

אמר ליה רבי אלעזר בר בי רב לרב ברונא: האם אכן אמר שמואל הכי?!

אמר ליה רב ברונא: אין!

אמר ליה רבי אלעזר לרב ברונא: אחוי לי אושפיזיה דשמואל [הראני מקום אכסנייתו של שמואל] ואשאלנו האם אמר הכי!

אתא, אחוי ליה הביאו והראו רב ברונא לרבי אלעזר לקמיה דשמואל.

אמר ליה שאלו רבי אלעזר לשמואל: האמנם אמר מר הכי?

אמר ליה שמואל: אין!

ואקשי ליה רבי אלעזר לשמואל: והא מר הוא דאמר: אין לנו בעירובין אלא כפי הלשון שבמשנתנו [קבלה היא שהתנא דייק בלשונו כדי ללמד — גאון יעקב].

ואנן תנן במשנתנו: שהמבוי "לחצרות" — כחצירות לבתים! ולהכי תנא "חצירות" לשון רבים, ללמד שאין נקרא "מבוי" אלא כ"שחצרות" פתוחים לו, ולא חצר אחת. (85)

וכיון שכן, לאו שמיה "מבוי" להתירו בלחי

וכיון שכן, למה נחוש הכא שלא להוציא למבוי, משום שמא יבוא להוציא משם לחורבה, וראה מה שפירשו בזה.

85. וכן "בתים" בעינן בכל חצר, ולא בית אחד — גאון יעקב בחד לישנא.

84. וראה בתוספות, שתמהו: הרי כשעירבו החצירות לעצמם, לכולי עלמא לא אסרינן להוציא מבית לחצר משום שמא יבוא להוציאם לחצר אחרת. ולא אסרו אלא להוציא שאר כלים מחצר לחצר, אטו הוצאת כלים ששבתו בבית מחצר לחצר.